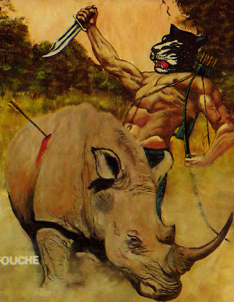

DIE SWART LUIPERD

No. 61

Renostermanne van
die Maraberge

MEIRING FOUCHE

DIE SWART LUIPERD

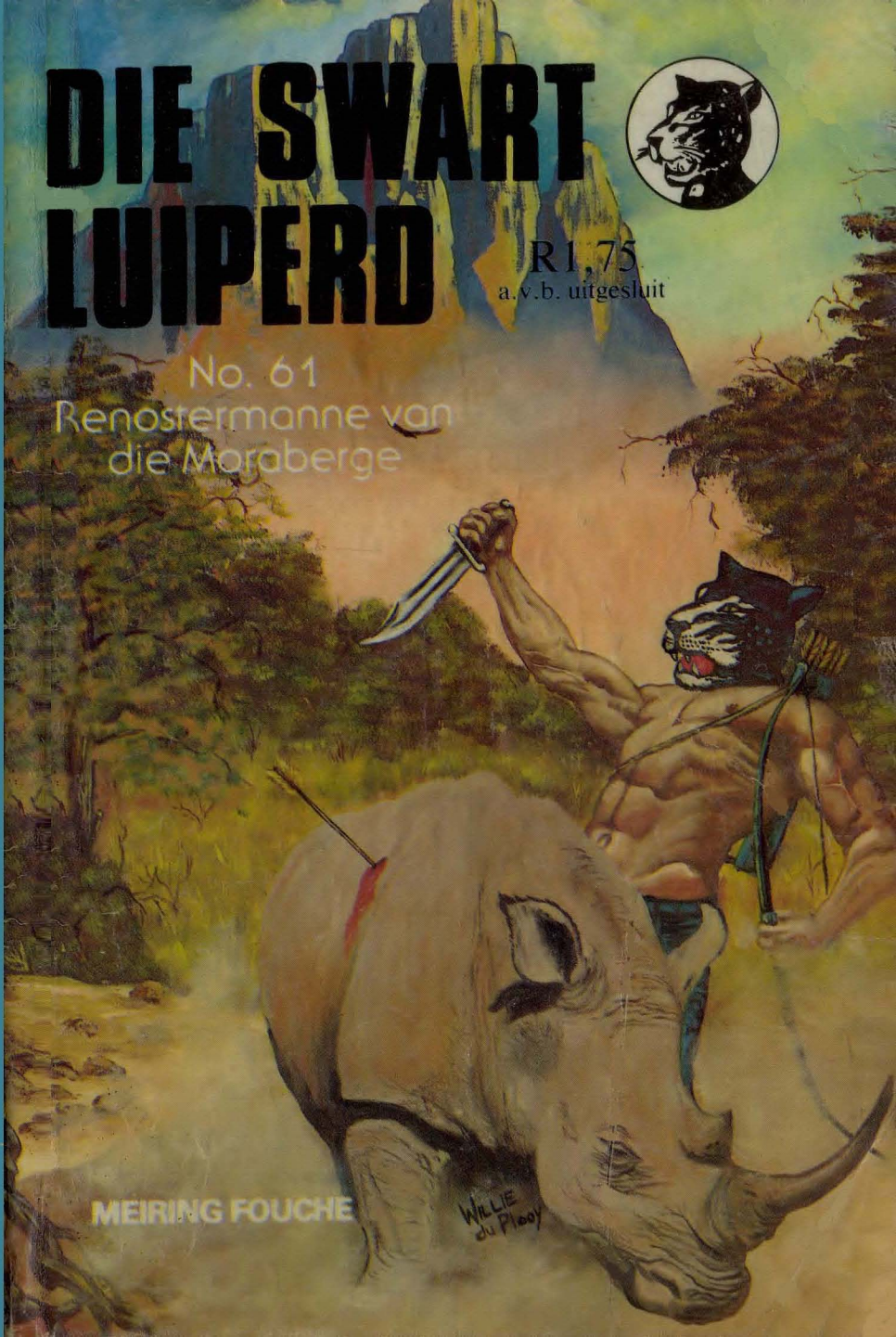

R1,75
a.v.b. uitgesluit

No. 61
Renostermanne van
die Moraberge

MEIRING FOUCHE

WILLIE
du Plooy

Toe die vlugteling uit die Kongo by die Swart Luiperd om hulp kom aanklop, het die Luiperdman avontuur in die lug gevoel, maar hy het nooit kon dink hoe fantasties daardie avontuur sou word nie.

By 'n verlate opstal ontdek hy agt grafte wat elk 'n eienaardige geheim bewaar; op die vlakte tussen die woude moet hy die hulp van 'n gevaarlike oerwouddier inroep; maar daar bo teen die berg, tussen die bouvalle van 'n verlore beskawing, klim die avontuur eers tot sy hoogtepunt en word die klimaks bereik op die rand van 'n bodemlose afgrond met die wanhoopskreet van 'n slagoffer wat na 'n ontsettende einde geslinger word.

Hoofstuk	Bladys
1. Besoeker uit Zaire	3
2. Na die Oerwoud	14
3. Skote Klap	22
4. Renosterspore	32
5. In 'n Hinderlaag	39
6. Vreemde Bondgenoot	49
7. Luiperdman sny Spoor	58
8. Eienaardige Vaartuie	66
9. Geheim van die Berg	76
10. Bodemlose Afgrond	86

BESOEKER UIT ZAIRE

Die twee ruiters kom op hul dooie gemak die mooi werf van die Transvaalse plaas opgery. Die een is groot, massief, donker en kragtig gebou. Hy ry 'n groot swart hings wat hoog trap van pure krag en trots.

Die ander ruiter is veel jonger, nog maar 'n seun, en hy ry 'n netjiese bruin witvoet-perdjie.

Hulle gesels opgewonde en hulle gesels hartlik en vry. Hulle het 'n groot draai deur die beesplaas gaan ry en dit doen hulle altwee altyd goed om in die ope natuur te beweeg.

Hulle is ook altyd gelukkig bymekaar want hulle is vader en seun. Leon Fouché en sy seun Bennie. Eintlik is daar weinig mense wat vir Leon Fouché ken. Die meeste ken hom as die onverskrokke en avontuurbeluste Swart Luiperd. Die man wat van tyd tot tyd verdwyn om dan maande lank deur die oerwoude van Afrika te dwaal en goed te doen. Goed te doen teenoor mens en teenoor dier.

Maar nou is die Luiperdman op sy plaas in Transvaal. Hy het 'n hele reeks ondervindinge gehad in Zaire, Kenia en Tanzanie. Maar nou is hy vir 'n paar maande tuis om weer 'n slag te leef saam met sy seun en sy aantreklike vrou Sonet. Hy is ook glad nie van plan om gou weer na die oerwoud terug te keer nie. Hy wil nou 'n hele ruk rus en sy lewe saam met sy mense geniet. In die afgelope tyd het hy 'n aantal gevaarlike en onaangename ondervindinge in die oerwoude van Afrika beleef juis omdat daar nou so veel opstand en bloedvergieting is. In Zaire het hy byna sy lewe verloor toe hy blankes probeer red het.

Toe hulle die kant van die berg bereik, vestig Bennie sy vader se aandag op die groot motor wat onder 'n yslike soetdoringboom op die werf staan. En byna terselfdertyd merk die Swart Luiperd op dat sy vrou, Sonet, blykbaar geselskap het op die skaduryke agterstoep van die sierlike woonhuis. Hiervandaan kan hy sien dat dit een man is wat blykbaar saam met haar tee geniet.

„En toe?” sê die Luiperdman. „Dit lyk vir my ons het 'n besoeker.”

„Ek hoop hy is 'n interessante besoeker,” antwoord Bennie. „Miskien is dit 'n grootwildjagter, vader.”

Die groot man voel 'n bietjie krielrig. Hy is nie nou in die luim vir besoekers nie. Sy ondervinding het hom al geleer dat besoekers dikwels 'n hele streep gebeurtenisse aan die gang kan sit. Hy wil nou ongestoord en rustig die dae saam met sy vrou en sy seun deurbring. Hy wil maak soos hy

Die Swart Luiperd

wil. Hy wil slaap so lank hy wil. Hy wil eet wanneer hy wil en hy wil sy plaas deurry en hom verlustig aan sy kudde opregte Afrikanerbeeste.

By die agterstoep hou die Swart Luiperd en Bennie stil. Hy klim uit die saal, klop sy hings Donker voor die kop en vra vir Bennie om die perde koud te lei en hulle stal toe te neem.

Die besoeker kyk verbaas op toe die lang man die stoep nader. In sy hele lewe het hy nog nie so 'n aantreklike en kragtige man gesien nie. Sy skouers is breed, hy is lank en stewig met smal heupe en groot sterk hande. Sy oe is helderblou hoewel sy hare donker is en aan sy hele beweging is daar iets besonders. Hy het daardie sluipende kragtige beweging van die maanhaarleeu. Sy tred is stadig en gemaklik toe hy die stoep opkom.

Toe die Swart Luiperd op die stoep verskyn, staan Sonet en die man dadelik op. Die kêrel is aan die klein kant met kleinerige blou ogies, 'n pankop en 'n vriendelike gesig.

„Leon,” sê Sonet dadelik, „laat ek jou voorstel aan mnr. De Flamingh. Mnr. Joost de Flamingh.”

Die vreemdeling stoot sy klein handjie uit en kyk eerbiediglik op na die groot donker Suid-Afrikaner. Toe buig hy ewe sjarmant soos die gewoonte is van Vastelandse mans. Die greep van die Oerwoudman is so sterk dat dit De Flamingh se hand beseer.

„Dit is vir my 'n eer om u te ken,” sê De Flamingh. „Ek het al so baie van u gehoor en so baie gelees van u wedervaringe. En nou, vandag, het ek waarlik die eer om u persoonlik te ontmoet.”

„Aangename kennis, mnr. De Flamingh,” sê die Luiperdman en sy stem is diep en helder.

Hulle gaan sit by die klein tafeltjie wat hy self uit uitheemse hout gemaak het en Sonet skink vir hom dadelik 'n glas melk. Hy is eintlik nie 'n teedrinker wanneer hy tuis is nie. Hy verkies koue kraggewende melk.

„U het 'n pragtige plaas,” sê De Flamingh waarderend. „Wat vir my so mooi is, is dat alles wat u hier opgebou het, so aanpas by die natuurlike omgewing. En mag ek u ook komplimenteer dat u 'n besonder aangename en aantreklike vrou het, mnr. Fouché?”

Die Swart Luiperd bloos. Want hy is nie gewoond aan komplimente nie. Dit laat hom altyd verlee voel. „Ja,” sê hy beskeie, „hierdie is 'n mooi deel, mnr. De Flamingh. Ons is baie gelukkig hier. Van waar is u?”

De Flamingh huiwer 'n oomblik maar toe kyk hy waterpas na die Swart Luiperd en hy sê reguit: „Wel eintlik is ek uit Zaire afkomstig.”

Die woorde steek deur die Luiperdman want hy weet dat Zaire deesdae altyd 'n betekenis het. 'n Man wat uit Zaire kom, het altyd 'n verhaal om te vertel.

Die Swart Luiperd

„Ag, so,” sê hy so gelykmatig as wat hy kan. „Dan is u uit Zaire? Gevlug?”

„Ja, ek is bevrees so,” sê Joost de Flamingh. „Ek en my huisgesin het daarin geslaag om uit te kom kort nadat die wanordelikhede en die bloedvergieting begin het. Ons het alles feitlik net so agtergelaat en net met ons klere en ons geld uitgekom.”

„En nou,” vra die Luiperdman, „waar bevind u u nou?”

„Nou,” sê De Flamingh, „ek het 'n plaas in die hande gekry in Wes-Transvaal. Ek hou van die land, mnr. Fouché. Dit is sonnig en vry en dit het baie geleenthede. Die man wat wil werk, kan hier goed vorder, nie waar nie?”

„O, ja,” sê die Luiperdman. „Vir 'n man wat bereid is om op die grond te werk, is hier altyd 'n vooruitsig. Is u 'n landbouer?”

„Ja,” sê De Flamingh. „In Zaire was ek 'n boer. Dit is my nering. Ek wil hier met mielies probeer boer.”

„Hoe interessant. Ons is altyd bly om flukse mense van buite te kry. Ek hoop u sal baie groot sukses hê in die mielieboerdery.”

Sonet het opgestaan asof sy iets verwag. Sy het die huis binnegegaan en nou is De Flamingh en die Luiperdman alleen op die stoep. Dit is heerlik soel hier op die agterstoep.

Na 'n hele ruk, sê De Flamingh: „Mnr. Fouché, of Mnr. Die Swart Luiperd, soos u bekend is, ek het gekom om met u 'n saak te bespreek. Dit is vir my 'n saak van groot gewig. 'n Persoonlike aangeleentheid. Om die waarheid te sê, ek het u hulp kom vra. U is die enigste man aan wie ek kan dink wat my moontlik oor die weg sal kan help.”

Die Swart Luiperd kyk berekenend na die vreemdeling. Hy het iets van dié aard verwag.

„Ja, mnr. De Flamingh,” sê hy, „wat is dit wat u op die hart het? As ek u moontlik kan help, sal ek maar te bereid wees.”

„Dit is 'n lang verhaal, mnr. Fouché,” sê De Flamingh. „Ek voel bitter spyt dat ek u hier kom pla op die plaas. Ek wil aanneem dat u nou seker wil rus, dat u bietjie afleiding soek van u avonture wat u so gereeld deurmaak, nie waar nie?”

„Ja, dit is so,” sê die Luiperdman. „Ek het gekom om te rus. Ek het in die afgelope tyd 'n hele reeks gevaarlike en opwindende avonture gehad, onder meer in Zaire.”

„Ek kan dit verstaan,” sê De Flamingh. „Ek kan dit heeltemal verstaan. Daarom voel ek eintlik 'n bietjie skuldig dat ek na u toe moet kom. Tog, ek weet nie wat anders om te doen nie. Sien, mnr. Fouché, vandat ek en my huisgesin in Suid-Afrika aangekom het, leef ek onder 'n

Die Swart Luiperd

groot kwelling. Dit affekteer my hele lewe. Ek kan my eintlik aan niks wy nie. Hierdie kwessie is vir my waarlik 'n beproewing."

„Waarvan praat u, mnr. De Flamingh?"

„Luiperdman," sê De Flamingh, leun vooroor en sy oë is ernstig, „ek het met u kom praat oor my broer. My broer Gerrit de Flamingh. U sien, my broer het in Zaire verdwyn. Ons het gedurende 'n lang tyd van hom geen taal of tyding ontvang nie. En as sy omstandighede nie so besonders was nie, kon ek nog afgelei het dat die een of ander ding maar met hom gebeur het. Dat hy iewers heen gevlug het of iets van dié aard. U sien, ek wil graag vasstel wat van hom geword het."

Die Luiperdman kry 'n draai op sy maag. Hy het sommer gevoel dat iets van die aard sou kom. En tog voel hy hom daarop nie voorberei nie.

„In watter omstandighede het u broer dan verdwyn?" vra hy vir De Flamingh.

„My broer," sê De Flamingh, „was altyd op baie goeie voet met die inboorlinge. Hy het hulle goed behandel en hulle het hom goed behandel. Dit is wat vir my so eienaardig is, Luiperdman. Ek het die gevoel dat as my broer iets oorgekom het, dit nie die werk is van die inboorlinge in sy omgewing nie. Die omgewing waarin hy gewoon en gewerk het, is nog baie primitief. Dit is geleë in die noordoostelike reënwoorde van Zaire. In die omgewing van die grens van Uganda. U sien hy het gewoon in die nabyheid van die Mora-gebergtes. My broer is 'n merkwaardige man, mnr. Fouché. Vroeër het hy hom aangetrokke gevoel tot die sendingwerk, maar later het hy in die aardkunde gestudeer. Hy het hom in daardie deel van Zaire gaan vestig en hy het 'n uitblikker geword op die gebied van minerale en verskillende soorte erts.

Die Luiperdman dink na oor wat De Flamingh hom nou net gesê het. Hy ken die gebied van die Moragebergtes nie baie goed nie, maar hy het al dikwels van hulle gehoor. Die gebied is, soos De Flamingh sê, uiters primitief, afgeleë en gevaarlik. Hy dink aan 'n vriend van hom in Uganda. 'n Inboorlingkommissaris daar wat die gebied baie goed ken wat ook die inboorlinge baie goed ken.

„Het u broer dan net verdwyn?" vra die Luiperdman.

„Ja," antwoord De Flamingh. „Toe ons begin besef het dat ons moet padgee uit Zaire, het ek aan my broer geskryf en gevra of hy nie ook wil padgee saam met ons nie. Hy het teruggeskryf en my laat weet dat hy nie eens daaraan dink nie. Hy is gelukkig en hy is besig met 'n belangrike ontdekking. Ek dink dit moet iets te doen hê met minerale. In sy brief wou hy nie besonderhede verstrek nie, maar hy het te kenne gegee dat hy op die rand is om 'n belangrike ontdekking te maak. Ek het afgelei dat hy iets

Die Swart Luiperd

moet ontdek het wat van geweldige waarde moet wees.

„Hy het my 'n redelik noukeurige beskrywing gegee van die omgewing waar hy werk in die Moragebergtes. Hy het gepraat van die Kom van die Reuse. Die rede daarvoor is, dat alles daar geweldig groot is, die diere, die plantegroei en selfs die insekte. Dit het nog enige maande geduur voordat ons vertrek het. Ek het later weer aan hom geskryf en geen antwoord ontvang nie. Dit laat my dink dat iets met hom gebeur het. Ek het navraag gedoen en het tot die gevolgtrekking gekom dat my broer nie meer op sy woonplek is nie. Dit, in kort, is die prentjie waarmee ek na u toe gekom het. U kan verstaan hoe ek voel. My broer en ek het deur al die jare baie na aanmekaar geleëf. U sien, ons is 'n tweeling."

Die Swart Luiperd kyk verbaas op. Hierdie mededeling is vir hom 'n verrassing. Nou kan hy begryp hoedat De Flamingh voel en waarom De Flamingh na hom gekom het. Gewone broers is een ding, maar tweelingbroers is heeltemal iets anders. Wat De Flamingh aan hom vertel het, is redelik vaag, en tog het hy 'n benul van waar Gerrit de Flamingh moes gewoon het, en dit verbaas hom dat die man skynbaar tussen neus en oë verdwyn het.

„Wat is u versoek aan my, mnr. De Flamingh?" vra die Swart Luiperd en hy kyk deur die sonverligte dag weg. Dit voel vir hom asof nou iets weer hier beëindig word en asof iets nuuts gebore word.

„Ek huiwer om dit van u te vra," sê De Flamingh, „maar ek het kom hoor of u nie bereid sal wees om my te help vasstel wat van my broer geword het nie. Ek weet dit is iets besonders en iets baie groot wat ek vir u vra, maar ek kan nie anders nie. So ver my kennis strek, is u die enigste man wat my kan help."

„Bedoel u dat ek 'n ekspedisie na Zaire moet onderneem?" vra die Luiperdman.

„Ja, dit is wat ek in gedagte het," sê De Flamingh. „Ek haas my om u te verseker dat ek alle onkoste sal betaal. Daarby kan u net sê wat u sal vra om so iets te onderneem."

„Dit is 'n moeilike versoek," sê die Swart Luiperd. „Ek het gekom om te rus. Soos self weet, is my vrou en my seun soms gedurende lang tydperke eensaam wanneer ek op my omswerwinge is. Ek het nou juis gekom om by hulle te wees, om 'n hele tyd saam met hulle deur te bring."

„Ek kan dit heeltemal begryp," sê De Flamingh, „en dit sal my nie verbaas as u weier nie. Dit is net, dat ek nie weet wat om aan te vang as u my nie wil help nie. In die hele situasie is daar iets wat my ontstel. Soos ek u reeds gesê het, twyfel ek ten sterkste of die inboorlinge my broer enige leed sou aandoen. Ek het die eienaardige gevoel dat as iets hom oorgekom

het, dit nie die werk van die inboorlinge sou gewees het nie maar van iemand anders. U weet, in Zaire is daar meer fortuinsoekers as wat 'n mens besef. Ek neem aan dat my broer se bedrywighede vry algemeen bekend was. Die feit dat hy miskien op 'n groot rykdom afgekom het, sal gou genoeg bekend geword het, hoe seer hy ook al sou geprobeer het om dit geheim te hou. Nou is die vraag by my: wat het van hom geword en wat is die rede daarvoor? U sien, ek ag dit my dure plig om vas te stel wat van Gerrit de Flamingh geword het. Hy is nie alleen my broer nie, hy is my tweelingbroer."

Die Swart Luiperd sit nadenkend daar. Dit val hom op dat Joost de Flamingh verwys het na die feit, daarop klem gelê het, dat sy broer blykbaar nie iets oorgekom het aan die hand van die inboorlinge nie. As hy dan iets oorgekom het, wie sou daarvoor verantwoordelik wees?

En soos altyd in sulke gevalle, word die Swart Luiperd van nog iets bewus. Hy word bewus van daardie onkeerbare emosie wat altyd in hom ontstaan wanneer daar 'n avontuur is, wanneer daar iemand is wat gehelp moet word. So gebeur dit nou weer met hom. Hy voel meteens vasgekeer. Selfs hierop sy eie plaas voel hy vasgekeer. Hy hoor die roepstem van die oerwoud en die sagte nagte van daardie wêreld wat iets in sy bloed veroorsaak. Hy vryf hande teenmekaar en hy kyk onderlangs na De Flamingh.

„U stel my in 'n baie moeilike posisie. Aan die eenkant is daar my vrou en my seun en aan die anderkant is daar u broer. Ek kan goed begryp in watter posisie u u bevind. Ek kan goed verstaan dat u alles in die werk wil stel om u broer op te spoor en, soos u sê, dit lyk byna asof hier iets buitengewoons op die spel is. As die inboorlinge met hom bevriend is, dan is dit eienaardig dat hy blykbaar verdwyn het."

De Flamingh vee oor sy gesig. „Ek wil dit aan u so stel, Swart Luiperd," sê hy: „Ek weet nie watter mineeralerykdom my broer miskien ontdek het nie. Hy is nie 'n fortuinsoeker nie. As u my miskien kan help en ons spoor hom op en ons vind uit wat dit is, kan dit wees dat hy 'n fortuin aan u sal oordra."

„Ek stel nie belang in fortuine nie," sê die Swart Luiperd onmiddellik. „Ek is 'n man van die veld. My fortuin is die liefde wat ek het vir die ope veld en die diere; vir die natuur."

„Ek weet dit," sê De Flamingh vinnig. „Maar het u al daaraan gedink dat u veel goed kan doen met so 'n fortuin? Daar is die kwessie van liefdadigheid, daar is tog seker mense in u land wat hulp nodig het. Kan u dit nie daarvoor aanwend nie?"

Die Luiperdman kyk in De Flamingh se oe en hy sien die openhartig-

heid, die opregtheid daar. En meteens voel hy tot die man aangetrokke.

„Dit is so," sê hy. „Dis net soos u sê. Maar ek weet nie."

Al twee mans kyk verbaas op toe die vrouestem tot hulle kom. Sonet het in die deur agter hulle verskyn. Sy lyk vroulik en koel in haar somersrokkie en haar hare is netjies van haar pragtige gesig weggestoot.

„Is hierdie nie 'n besondere geval nie, my man?" vra Sonet. „Dink jy nie dit is iets buitengewoons nie?"

Hy glimlag liefdevol vir sy vrou. De Flamingh kyk met groot waarde-ning na Sonet.

„Dit lyk my," sê die Luiperdman skertsend, „dat jy my weer graag hier wil weghê, my vrou."

Sy kom op die stoep uit en kom sit by hulle. „Jy weet," sê sy, „dat dit nie so is nie. As ek jou elke oomblik van elke dag by my kan hê, dan sal ek die gelukkigste vrou op die aarde wees. Maar ek voel dat jy hier 'n plig het, my man. Soos mnr. De Flamingh sê, jy is miskien die enigste een wat hom kan help. Stel jouself in sy posisie. Sou jy nie ook hemel en aarde beweeg het om te probeer uitvind wat van jou broer geword het nie?"

„Ja," sê die Luiperdman beslis, steek sy hand uit en neem haar hand in sy groot hand. „Ja, ek sou," sê hy.

„Nou," sê Sonet, „dan is alles baie duidelik, dan weet jy wat jou taak is." Hy druk haar hand styf en terwyl hy vir haar glimlag, sê hy: „Dankie, Sonet."

De Flamingh staan vinnig op. Hy neem Sonet se hand in syne, druk dit en soen haar op die kneukels. Daar is trane in sy oe toe hy vir Sonet sê: „Jy is 'n moedige vrou, mev. Fouché. Ek sal u altyd dankbaar bly vir u aanmoediging en vir die feit dat u bereid is om u man op hierdie lang en gevaarlike avontuur te laat gaan. Ek hoop om eendag vir u ook iets te doen."

„Ek sal gaan," sê die Luiperdman beslis. „Ek sal u help, mnr. De Flamingh, maar op een voorwaarde: Jy moet nie verwag dat ek per vliegtuig sal gaan nie, want ek moet my diere saamneem. My ryperd en my twee mak jagluiperds."

„Wat? Jagluiperds?" vra De Flamingh verbaas. En asof hulle sy woorde gehoor het, kom die gespikkeldes ewe vriendelik die stoep op. De Flamingh skrik hom yskoud. Spikkels en Simson kom direk na die Luiperdman en na Sonet. Simson, die mannetjie, kom skuur teen haar been want hy weet as daar agter op die stoep versnaperinge geet word, kry hy syne ook. En die getroue Spikkels kom teen hier teen die Luiperdman. Hulle kry elkeen 'n vleisrolletjie om te eet en dit verbaas De Flamingh dat die twee diere so mak kan wees.